

νοιαί) οντι και κομι-
 ΛΟΛ

Ἐξ Ἀθηῶν και τοῦτο τὸ τεμάχιον, ὕψους 0,24, πλάτους 0,15, πάχους 0,09. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ἐν μηνί Νοεμβρίῳ τοῦ 1882 ὑπὸ τοῦ ἐγγέτου Ἐπαμ. Αμβροσιάδου, και εἶναι καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. Λιθίνων 3718. — Δυστυχῶς, ἀφοῦ προσέθηκα περὶ τὰ 75 γράμματα εἰς εἰκασίας εἰς τὰ τοῦ λίθου, βλέπω θετι οὐδαμῶ συνελγῆ λόγον κατάρθουσα νὰ κατασκευάσω οὔτε νὰ μαντεύσω ἡδυνήθη, ὡς πῶσα ἀρὰ γε γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος· ἀλλὰ φαίνεται πως ἐκ τῶν τριῶν προτελευταίων στίχων, θετι δὲν θὰ ἦσαν λιαν πολυγράμματοι. Βύχομαι τῶ μετ' ἐμὲ ἐκδότῃ νὰ θεραπεύσῃ πλὴν τῶν ἄλλων μάλιστα τὸν ἑνάτον στίχον και νὰ διακρίνῃ, ἂν τὰ ἐκεῖ ἀρχαϊκὰ γράμματα τοῦ λίθου ΠΕΝ ἀναγνωστὰ εἶναι κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθογραφίαν π.εἰρ ἢ π.εἰθ. Παρατηρῶ δὲ, θετι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ἐλλίγων δημοσίων ἐγγράφων τῶν ἀνεργουμένων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου και ἀναφερομένων εἰς τὰς σγῆσεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Μακεδονίαν, και διὰ τοῦτο ἀξίον σπουδῆς πολλῆς. Ἴδε τὰ ἄλλα ἐν CIA, I, ἀρ. 40—43.

Ἦς ἐπιμετρον ἄς ἐκδοθῆ σήμερον ἐνταῦθα και ἐν τοῦ ἔτους 388 πρ. Χρ. ψήφισμα κατὰ τι πλη-

ρέστερον ἢ ὅπως ἐν τῷ CIA, II, 1, ὑπ' ἀριθ. 13 ἐξεδόθη, τότε·

	Θ	ε	(ο	ι.
	Ἐδοξεν	τῆ	βο(υ)λῆ	και τῶι δῆμοι . . .
	ἢς ἐπρ	υτάνεν(εν,		
	ἐκθῆς ἐ	γραμμῶ(τευεν, ὁ δεῖνα ἐ-		
5	πεσάτ	ει, Πυργ(ων ἤρχεν, ὁ δεῖνα εἰ-		
	πεν' ἴπα	ινέσαι /		
	οδώρο τ	ον Χιον (ἀρετῆς ἐνεκα και εὐνοίας		
	τῆς εἰς	(Ἀ)θηναί(ους, και εἶναι αὐτὸν πρ-		
	ρόζενο	(ν) και εἰ(εργέτην		
10	ψ)ησι		
			

Ἐάντων τῶν στίχων τὰς ἐξαγράμματος ἀρχάς, ὡς τὰς ἀπεγώρῃσα ἐνταῦθα διὰ γραμμῆς καθέτου, τὰς ἀνέγνων ἐπὶ λίθου Πεντελησιῦ, ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,08, ἐν ἡγοράσαμεν διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας τῆ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους τοῦτου και εἶδα, θετι ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρ. 13 τοῦ Corpus, τὸν ἐκδοθέντα τῷ 1877. Εἶναι δὲ ἐλπὶς και ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ ἀριθμῶν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτω και κάλλιον ἔτι, προτόντος τοῦ γρόνου. — Κατεγρῶφῃ τὸ νέον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. Λιθίνων 3771.

Ἐν Ἀθῆναις, τῆ 20 Νοεμβρίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ

(Ἔγρα Πίν. 7 και 7*)

Ἐκατὰ μάρτιον τοῦ 1881 ὁ ἔξορος κ. Σταματάκης ἀνέσκαψεν ἐν Τανάγρα παρα τὴν εἰς Θήβας ἀγρυσαν πεδινήν ὁδὸν τάφον, ἐν ᾧ εὐρέθησαν πλὴν πηλίνων τιῶν μορφῶν και πολλὰ ἀργεῖα, μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέγρῃσι τὰ ἐξῆς:

1) Σκόφος τριώτος ὕψ. 0,175 (ἀριθ. τοῦ εὐρε-

τηρίου τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας 2382) ἔχων τρεῖς παραστάσεις. α'. και β'. Γυνὴ ἐν γιγῶνι ποδήρει και ἀνευ κοσμημάτων κατὰ τὰς παρυφάς. Ἀμφότεραι φέρουσι ἄβας, ἡ μὲν μίαν, ἡ δὲ δύο, ὑπενοθυμίζουσι δὲ κατὰ τὴν τέχνην ἐν μικρῷ τῆν ἐν Μονάχῳ Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου. γ'. Ἀνὴρ ἐν γι-

των χειριδιωτῶ καὶ ὑποδήμασιν ὕψηλοῖς φέρει ἐπίσης θάλας.

2) Κρατῆρ κωδωνοειδῆς ὕψ. 0,34 (ἀρ. 2255) ἔχων δύο παραστάσεις. α'.) Ἐν τῷ κέντρῳ ἡ Ἀριάνη καθήμενη, εἰριδουσατὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς ἔθριος ὁ Διόνυσος, πρὸς ἐν ἵπταται δαίμων πτερωτός, περὶ δὲ αὐτοῦ θίασος ἀποτελούμενος ὑπὸ τεσσάρων Σατύρων καὶ τριῶν Μαινάδων καθήμενων ἢ μῆ. 6'.) Ἐν τῷ κέντρῳ κἀθηται γυνὴ κρατοῦσα κιθάρῳ ἀνοικτόν· πρὸ αὐτῆς ἀνὴρ ἐπὶ βακτριῆς εἰριδόμενος· περὶ αὐτῶν τρεῖς γυναῖκες καὶ δύο νεανίαι ἐν διαφόροις στάσεσι, πάνθηρ, ἔρως καὶ δαίμων πτερωτός. Λευκὰ εἰσὶ τὰ γυμνὰ γυναικῶν τιῶν, ἰματῖα τινα, ὁ πάνθηρ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκάστη δὲ μορφή ἔχει ἴδιον ἔδαφος, ἐρ' οὐ ἴστανται.

3) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα μέλανα ἀνευ κοσμήματος, ἔχοντα σχῆμα ἀστραγάλου.

4) Δι ὑπὸ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ἐν Mitth. d. arch. Inst. 1882 πίν. 12 καὶ 13 δημοσιουεῖται λήκωθοι.

5) Τὸ ἀγγεῖον, οὗ τὴν μίαν παράστασιν (1) δημοσιουεῖται ἐν πίν. 7 ἔχων ὕψ. 0,42· τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ λαμπρότατον τῆς συλλογῆς τῆς Ἑταιρίας. Ἐν πρώτοις τὸ γόναμα εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς καὶ ἡ παρισταμένη μάχη πολυπρόσωπος, αὐτὴ δὲ ζωηρὰ καὶ πολλαγῶ παρακεκινδυνευμένα κινήσεις ἐκπλήττουσι καὶ θαμβοῦσι τὸν θεατῆν. Τὸ τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον καὶ ὑποβοηθεῖ οὐχὶ ὀλίγον τὴν ἔλγν ἐντύπωσιν· ὑπάρχουσιν ἄμα καὶ τινα σπουδατὰ λάθρ, διαρρυγόντα τὴν προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, ἥτοι αὐτὰ δόρατα κρατοῦσα δεξιὰ χεῖρας τῶν δύο ἀσπιδοφόρων τῆς ἀνω σειρακῆς ἢ ἀριστερὰ τοῦ τρίτου τῆς κάτω. Ἀνάλογος τῆς ὅλης ἐπινοίας καὶ τῶν μερικῶν κινήσεων εἶναι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν προσώπων. Ἰδίως πλουσίως κεκοσμημένοι εἰσὶν αἱ παρυφαῖ τῶν γλαυκῶν, οἱ κολλοεὶ τῶν ξιφῶν, αἱ περιεφαλαται καὶ τὸ ἑσωτερικὸν τῶν ἀσπίδων, ὧν τὰ κοσμήματα τοῦτο ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παριστῶσι τε-

ρατα ἔχοντα τὰ μὲν ἀνω τῆς ὀφθαλμοῦ γυναικῆς ἢ ἵππου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. (1)

Καὶ τί μὲν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ, δὲν εἶναι ἀσκόλον νὰ εἴπῃ τις. Ἡ τέχνη του εἶναι σαφεστάτη. Τρεῖς ἄνδρες, ὁ μὲν ἱππεύς, ὁ δὲ γενειῶν καὶ ὁ τρίτος φέρων πῖλον, μάχονται ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἐδάφους πρὸς τέσσαρας ἔχθρους, ὧν οἱ μὲν φέρουσιν ἀσπίδα, δόρυ καὶ ξίφος, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, οἱ πρὸς τὰ ἄκρα, ἀντὶ ἀσπίδων προτείνουσι τῇ ἀριστερᾷ δορὰς ζῶων. Αἱ διευθύνσεις τῶν προσώπων των, ἰδίως δὲ ἡ στάσις τοῦ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ λίθου τιθέντος χαρακτριζοῦσιν ἄριστα τὴν χαμηλοτέραν θέσιν των ἀπέναντι τῶν πολεμίων. Τὸ ἀνόμαλον τοῦ ἐδάφους δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ διασπαρμένα δένδρα. Ἡ μάχη εἶναι πεισματώδης, ἀλλ' ἤδη ἡ νίκη κλίει ὡς ὑπὲρ τῶν τριῶν, διότι ὁ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῶν τεσσάρων ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἱππέως.

Ἄλλα μολονοὶ ἡ πράξις εἶναι τόσο σαφῆς, ὅ ἀκριβέστερος ὅμως ὁρισμὸς αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐτὴ πρὸς ἐπιθυμίαν περὶ μυθικοῦ τινος γεγονότος· ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον μετὰ πολλὰς ἀποπειράς πρὸς ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως ἐπέισθη, ὅτι ὁ γράψας τὴν μάχην ταύτην οὐδὲν ὁρισμένον γεγονός εἶχεν ἐν νῷ, ἀλλ' ἠθέλησεν ἐπιδεικνύων τὴν λαμπρὰν τέχνην του νὰ παραστήσῃ μάχην τινὰ οἰανδήποτε. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο τοῦ ἐνὸς μέρους φέρουσιν ἔδραματα ἀντὶ ἀσπίδων καὶ ὅτι οἱ δύο νεανίαι τοῦ ἐτέρου, ὁ ἔριππος καὶ ὁ τὸ πῖλον φορῶν ἠδύνατον νὰ ἐκλήρωθωσιν ὡς Διόσκουροι· ἀλλὰ τότε τίς ἐστιν ὁ τρίτος; καὶ κατὰ τίνων μάχονται; Ἐν γένει δὲ πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς εἰκασίας ἀγόνους ἴσως, πρέπει ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐπιτύθη εἰς ἐσχῆν, καθ' ἣν εἶχεν ἀρχίσει τὸ μὲν μυθολογικὸν ἠνδιαφέρον νὰ ἐκλείπῃ, ἢ δὲ τέχνη ν' ἀγαπάται καὶ νὰ θαυμάζηται καὶ γάρν ἐαυτῆς, οὐχὶ πλέον ἀποκλειστικῶς γάρν τῶν παριστωμένων ἀντικειμένων. Ὅ δὲ ἡμέτερος τεχνίτης ὡς ἐν ἄλλοις ἐλέγχεται ἀκολουθῶν τῷ νεωτέρῳ πνεύματι, οὗτω ἴσως καὶ ἐν τοῦτω γράφῳ μάχην

(1) Ἐκ τῆς ἑτέρας εἰρήσονται ἀντικειμένον δύο ζυγῆ νεανίων, ὧν ὁ μὲν εἰς κἀθηται ἐπὶ βράχῳ, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἴστανται. Ἀπονετὲς φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων γλαυκὰ, πέτσας ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ δόρατα ἐν τῇ χερσὶ. Ἐκ τῶ ἐδάφους ἀνωρῶλλα.

(1) Ἀσπίδας, ὧν μόνη ἡ ἑσωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶναι κεκοσμημένη, εἰδὸν μόνον εἰς ἄγγεῖον τῆς Κίττου Ἰταλίας (186 Welcher Alte Denkm. V. πίν. 19^ο πῶς ἄλλα αὐτ. πίν. 22).

τινά άόριστον παρέστησεν αυτήν επί τῶ ἰδανικώτερον καί ἠρωικώτερον μόνον ὅπως ἐλευθέρως δυνηθῆ νά ἐνώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἰππεῖς μετά πεζῶν, κράνη μετά πετάσων καί ἀσπίδας μετά δορῶν. Διότι ἐν γένει φαίνεται, ὅτι ἡ ποιικιλία ἐν πᾶσιν ἦν μέλημα αὐτοῦ ἐκ τῶν κυριωτάτων.

Ἀφίνοντες λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν, ἐρχόμεθα νά ἐξετάσωμεν τὴν τέχνην τοῦ ἀγγείου. Ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ συνήθης τῶν ἐχόντων ἐρυθρὰς μορφὰς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους· ἴδιον ὅμως αὐτῷ εἶναι ἡ ὅλως ζωγραφικὴ διάθεσις τῶν προσώπων ἐπὶ διαφόρου ἐδάφους καὶ τὸ ζωγραφικὸν τοῦτο ἐπαυξάνεται τὰ δένδρα, ἅτινα ἐπίσης φαίνονται ἰσάμενα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ταῦτα κατατάσσουσιν ἤδη τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς τὴν πολυάριθμον τάξιν ἐκείνων, ἅτινα παρεκκλίνοντα τοῦ ἀπλοῦ τρόπου τῶν τεχνῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος καὶ τῶν παλαιότερων ἐπιδιώκουσιν ἐντυπώσεις ἐργῶν μεγάλης ζωγραφικῆς. Οὐχ ἦτον τὸ ἡμέτερον ἀγγεῖον ὡς μὴ χρωμένον παντελῶς τῷ λευκῷ χρωματι, δικαιολογῶν δὲ ἐκ τῆς ἰδιαίτερας περιπτώσεως τὰ δένδρα ἐδάφῃ, ἐφ' ᾧ ἴστανται τὰ δύο μέρη, ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅλου ἐν γένει τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἰσάμενον εἰς τὸ μεταίχιμον τῶν δύο ρυθμῶν, τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου, τοῦ ζωγραφικοῦ. Τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀναπτύξει δεκνύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθροῦ τοῦτου περιγραφέν ἀγγεῖον, ἀμέλειστον δὲ πῶς καὶ ἀσθενέστερον καὶ τὸ ἐν τῷ πίν. 7^ο δημοσιευόμενον, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐκ Βοιωτίας προέρχεται (Θεσπιῶν ἢ Θηβῶν)· διότι καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν εἶναι κατ' ὅλως ζωγραφικὸν τρόπον ἐπὶ διαφόρων ἐδαφῶν, οἱ ἱματισμοὶ πλούσιοι εἰς κοσμημᾶτα καὶ ἐπίσης ὁλοκατέλειπτον ἀνδρῶς, ὡς ὁ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρῶς, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα ἐπιπολάζον πανταχοῦ, ἔνθα πρόκειται νά δηλωθῆ ἰδιαίτερον τι· οὕτω λευκά εἰσιν ὅχι μόνον τὰ γυμνά μέρη τῶν γυναικῶν, ἢ χῆνι καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἀνδρῶς, ἀλλὰ καὶ τὰ μῆλα, τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ ὁ στέφανος τοῦ Σατύρου. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐκ Βοιωτίας γνωστός ὢν, ἦν βεβαίως ἄγνωστος τῇ γῶρᾳ ἐκείνῃ· τὰ δὲ ἐκ Λοκρίδος ὀλίγιστα ἀγγεῖα τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ εἶναι πολλὸ πιθανῶς ἢ βοιωτικὰ ἢ ἀπομιμήσεις τοι-

ούτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους περίπου ὁ κόσμος τῶν ἐνδυμάτων εἶναι πλούσιος, τῶν δὲ διαφόρων χρωμάτων ἡ χρῆσις γίνεται ἀφρονωτέρα, οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἢ ἀττικῆ σαφροσύνη καὶ μετρίότης πανταχοῦ διαφαίνεται καὶ ἐνταῦθα· ἀγνωρίζοντες τὰ στενὰ ὅρια τῆς τέχνης των οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγειογράφοι οὐδέποτε ἐπεδιώξαν ἐντυπώσεις τῶν ἐργῶν τῆς καθαρᾶς ζωγραφικῆς· ἢ συνθέσις των, πλὴν μικρῶν τινῶν νεωτερισμῶν⁽¹⁾, διατελεῖ πάντοτε οὕσα ἀπλουστάτη· αἱ μορφαὶ ἴστανται ἐν σὺν ἡθῶς ἅπασαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, ἢ μία παρὰ τῆν ἄλλην, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεγλύφων τῆς καλῆς ἐποχῆς. Παραστάσεις δὲ, ὅσαι αἱ δημοσιευόμεναι βοιωτικαί, ἔχουσιν μορφὰς τινὰς ὑπερκειμένας τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι συνήθει ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων. Δεύτερον διαφέρουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῶν γειτόνων Βοιωτῶν κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν, οὕτως εἶπειν, εὐγένειαν, ἣν ἐντυποῦσιν τοῖς προσώποις καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπι τοῖς ἀμελεστοῦς ἐργοῖς των. Παράδειγμα ἔστω καὶ πάλιν ἡ ἐν πίν. 7^ο δημοσιευομένη παράστασις, ἥτις κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ χάριν τόσον ὑπολείπεται τοῦ ἐν πίν. 3 τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ παρόντος περιδικοῦ δημοσιευθέντος, ἀλλῶς τε ἀμελεστάτου ἀγγείου. Διὰ τοῦτου ὅμως δὲν θέλω νά εἶπω, ὅτι ἐπὶ βοιωτικῶν ἐργῶν δὲν εὐρηγται μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ χαριέσταται, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰ πλεῖστα ὁμοιάζουσι πολλὸ μᾶλλον πρὸς τὰ τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅθεν καὶ ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔλαβεν τὸ ὄνομα. Διότι μέχρι πρότινος μόνον ἐξ ἐκείνης τῆς χώρας ἦν γνωστός, ἐν ᾧ περὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νά γίνῃ λόγος. Τώρα ὅμως εἶναι βεβαίως ἄξιον νά ἐρευνηθῆ ποῦ κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ ρυθμὸς οὗτος, καὶ ἂν δὲν εἶναι δίκαιον ἀντὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας νά καλεῖται βοιωτικὸς.

Δὲν φαίνεται λοιπὸν πολλὸ πιθανόν, ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οἱ Ἴταλοὶ ἀνέπτυξαν μόνον ἰδιότροπον ρυθμὸν, πολλῶν δὲ ἦτον πιθανόν, ὅτι ἀνέπτυξαν αὐτὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἀσχετῶς ἀπ' αὐτῶν, διὰ τοῦτου δυνάμεθα οὖσαδὸν

(1) Π. γ. τῶν ἱπταμένων ἱρῶντων καὶ ἄλλων δαιμονῶν, οἵτινες ἐβρόντανται συχνάκις ὀλίγον ὑψηλότερον τῶν λοιπῶν μορφῶν.

μετά βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ἐτι ἐν ταῖς βοιωτικαῖς πόλεσιν, ἰδίως ἐν Τανάγρα καὶ Θεσπιαῖς, ἐγενήθη πρῶτον ὁ ρυθμὸς οὗτος καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου παραλία. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν λόγων. Καὶ πρῶτον ἐτι ἡ τέχνη ἤκμαζεν ἐν Τανάγρα κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἀποδεικνύουσι αἱ ἀπειροὶ πηλιναι μορφαί, αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτι ἐν ταῖς τάφροις αὐτῆς ἀνακαλυφθεῖσαι. Ἄλλος λόγος δύναται νὰ ληφθῆ ἐκ τοῦ σχήματος ἀγγείων τιῶν, τοῦ κωδωνοειδοῦς, ὅπερ ἐν μὲν Ἰταλίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα, ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ὅσον ἐμοὶ γνωστὸν, μόνον ἐν Βοιωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τῶν εἰκόσιαι καὶ ἐξ ἀγγείων τοῦ σχήματος τούτου, τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀργ. Ἐπιταρίας εὑρισκόμενων, οὐδὲ ἐν ὑπάρχει μὴ βοιωτικὸν (1). Καὶ ὅσα τούτων φέρουσι γραφὰς ἁμοιάζουσι τῶσιν πολλοῖς ταῖς τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὥστε εὐκόλον εἶναι νὰ πατηθῆ τις. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ ἁμοιότης αὕτη καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μεταξὺ βοιωτικῶν καὶ ἰταλικῶν ἔργων νὰ ἦναι τυχαία, ἀλλ' ἐξάπαντος ὑπῆρξεν εισαγωγὴ τῶν πρᾶϊόντων ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ ἀπομίμησις μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους. Δὲν ἀναφέρομεν τὸς παραστάσεις, μυθολογικάς ἢ τοῦ κοινοῦ βίου· διότι αἱ μὲν τελευταῖαι ὡς καὶ αἱ διονυσιακαὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ἰδίαι μόνον τοῖς Βοιωτοῖς· αἱ δὲ μυθολογικαὶ διὰ τῶν δραμάτων εἶχον καταστῆ κτήμα κοινὸν πάντων τῶν Ἑλλήνων. Οὐχ ἤττον ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ἐτι καὶ ἐπὶ βοιωτικῶν ἀγγείων ἄλλων ἢ ληκνύων ἀπαντῶσιν ἐπιτύμβιοι στήλαι καὶ γυναῖκες περὶ αὐτάς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀπουλικῶν (2). Ἐπειτα εὑρίσκονται παραστάσεις τινές, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἀληθείᾳ ἰδιᾶσιν τι βοιωτικῶν· π. γ. ἡ παράστασις τοῦ Κέδμου φονεύοντος τὸν δράκοντα, παράστασις ἣτις οὐδόλλως ἦν συνήθης τοῖς παλαιότεροις ἀγγειογράφοις (3), ἐν ᾧ

ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ μετὰ ταῦτα εὑρίσκονται ἀγγεῖα ἰταλικά, ἐνίοτε ἀληθῶς περιέργα· οὗτω ἐπὶ ἐνός (Welcker Alte Denkm. III πίν. 23, 1) παρίστανται σχεδὸν ὅλοι οἱ θεοὶ, ὅσων καὶ ὁ Διῶγυλλος ἐν Ἐπτᾷ ἐπὶ Θήβας ὡς ἰδίως Θηβαϊκῶν μνημονεύει· ἄλλο δὲ πάλιν (Millingen Uned. Mon. 27) παρουσιάζει ὄλιως ἐπιγυρῶντος δαίμονας, τὸν Ἴσμηγνὸν καὶ τὴν Κρηναίην. Δὲν φαίνεται, ἐτι οἱ Ἰταλοὶ οὗτοι ἀντέγραφον Βοιωτοὺς τεχνίτας;

Ἐν ἄλλῃ δὲ τῇ παραστάσει, τῇ τῶν Ἐσπερίδων, ἴσως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδειχθῆ καὶ καλλιτέτερον ἡ στενὴ σχέσις τῶν ἀγγειογράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τοὺς τῆς Βοιωτίας. Ὁ μῦθος ἐτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, εἶναι ἀρχαιοτάτος· ἦδη ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 215) ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν ὁ Φερεκύδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ. Φαίνεται δὲ, ἐτι δύο παραδόσεις ὑπῆρχον, ἡ μὲν συμπλέκουσα εἰς τὸν μῦθον καὶ τὸν Ἀελιαντα, ὅστις δρέπει τὰ μῆλα, ἐν ᾧ γρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ τὰ ἀρχαιότερα μνημεῖα τέγγης, τὰ οὐτὸ Πausanias ἀναφερόμενα (V 18, 4. V 40, 9, V 44, 6. VI 19, 8) ἀκολουθοῦσι τὴν παράδοσιν ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην ὁ Ἡρακλῆς εἰσδίδει αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐσπερίδων, φονεύει τὸν τῶν μῆλων κυλάττοντα δράκοντα καὶ ἀρπάζει αὐτά. Ὑποθέτω, ἐτι πρῶτος ὁ Εὐρύπιδης (Ἡρακλῆς μαινίμ. 394 x. ἔ.) μετέπλασε τὸν μῦθον οὗτω, καὶ τοσοῦτο δέσιν οἱ ἄνθρωποι τῶν γρόνων τοῦ ποιητοῦ ἐξετίμων μάλλον τὴν ἐπιτηδεύτηρα καὶ τόλμην τοῦ ἥρωος ἐν ἀγωνί ἐπιικινύων πρὸς δράκοντα φοβερόν ἢ τὴν ὄλιως παθητικὴν, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγων ἀγροπορικῶν ρώμην, ἣν θὰ ἐπεδείκνυεν φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα πάντες οἱ τεχνίται, ὀλίγων ἐξαίρουμένων, ἠκολούθησαν τὸν Εὐρύπιδην (4). Μεταξὺ δὲ τῶν ἔργων αὐτῶν τὰ πλεῖστα εἰσιν ἀγγεῖα τῆς Κάτω Ἰταλίας

(1) Ἐν Arch. Zeitung 1880 πίν. 10 ἰκρήσιον ἑστὴν κρατῆρα τῆς κωδωνοειδοῦς ἐκ Πειραιῶς· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν Πειραιῖ ἀγορευόμενων ἀγγείων ἡ προέλευσις μὲν ἀμφίβολος.

(2) Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἐπιταρίας ἀρ. 1424 καὶ 2618 (κρατῆρ κωδωνοειδοῦς).

(3) Περὶ τοῦ Κέδμου ἐπὶ ἀγγείων πρὸς Heydemann ἐν Arch. Zeitung 1872 σελ. 35 ff.

(4) Περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ μῦθοῦ τῶν Ἐσπερίδων πρὸς Gerhard Akad. Abhandl. I, σελ. 50 καὶ ff· ἐπίσης Heydemann Berliner Winckelmannsprogramm 1870. Ταῖς ἐν αὐτῶν ἀναφορμαῖς προσέθετον καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἀγγεῖα: 1) Catal. of vases of the British Mus. II σελ. 349 C 1 καὶ 2) πρὸς ἐν τῇ αὐτῇ Μουσείῳ Arch. Ztg. 1875, σελ. 112.

τοῦ ῥυθμοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδὲ ἐν δὲ, νομίζω, ἐξ Ἑλλάδος· τὸ περιεργόν ὅμως εἶναι, ὅτι πολλὰ τῶν παραστάσεων ἔχουσι καὶ τὴν τὸ κωμικόν, μίαν δὲ παρῶσαι ἐντέλους τὸ ἔργον τοῦ ἥρωος παριστώσασαν· αὐτὸ Σάτυρον ὑπόθετα τὸ ρόπαλον κατὰ τοῦ περὶ τὸ δένδρον δράκοντος, ὅστις ἀνὴρ χρυσῶν μῆλων φυλάττει τρία εὐτελῆ ἄγγεϊα (ιδ. Heydemann ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. ἀρ. 1). Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸν μῦθον τοῦτον ἐξέλεγον οἱ τεχνίται· κατ' ἐκλογὴν πρὸς παρῶθῃσιν.

Εἶναι λοιπὸν καὶ πάλιν τυχαία σύμπτωσις, ὅτι ἡ κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀγγείων ἀπαντώσα παράστασις τοῦ μῦθου τῶν Ἑσπερίδων εἶναι παρῶθια· διότι τοῦτο, ἂν μὴ σφάλλωμαι, παριστᾷ τὸ μνημονευθὲν ἡδὴ βοιωτικὸν ἀγγεῖον, ἡ μία παράστασις τοῦ ὁποῦ ἀπεικονίζεται ἐν πίν. 7^α (1). Ἐν τῷ μέσῳ ἔρχομεν δένδρον φέρον καρποὺς στρουγγύλους, δεξιὰ μίαν γυναῖκα, ἣτις τύμπανον τῇ μιᾷ κρατοῦσα δρέπει τῇ ἐτέρᾳ καρποῦς· ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀνὴρ ἐνδυμα φρωδὸν περιεργόν πλησιάζει μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ πρὸς τὸ δένδρον βεβαιῶν καὶ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς καρποὺς. Ἡ προσοχὴ καὶ προφύλαξις αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα, διότι γῆν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἰσταμένη ἔργον ἔχει τὴν φυλακὴν τῶν καρπῶν· ἀντὶ ὅμως ἴ ἀγωνίζεται περὶ αὐτῶν, μετ' ἀρελείας καὶ βλακωδῶς προσβλέπει τὸν προσερχόμενον κλέπτην. Πέραν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰριστερὰ καθήσται ἐτέρα γυνὴ τείνουσα ἐκλαμβοῦς τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τῆς δρεπούσης φαινεται Σάτυρος ἐπιλαμβανόμενος κλάδου δένδρου, ὡσεὶ θέλων νὰ πηδῆσθαι καὶ ζύγη· μεταστρεφόμενος δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ κέντρον ὑποδεικνύει τὸ αἶτιον τῆς ἐκπλήξεώς του. Νομίζω ἀνακριβόλον εἶναι, ὅτι τὸ ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν Ἡρακλῆα ἐν τῷ κήφω τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἀντὶ δεινοῦ δράκοντος φυλακὰς τῶν μῆλων εὐρίσκομεν ἀθῶαν χίνα· ὁ ἥρωος οὐδὲν ἤπτον προσέρχεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ κωμικόν τῆς παραστάσεως. Ὅτι ἐν γένει ὁ μῦθος ἢ ὅλος ἢ ἐν μέρει παρῶθιτο, εἴ-

πομεν ἡδὴ, παραδείγματα δὲ ἀναφέρει· ὁ Heydemann (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 7). Εἰς Σάτυρος παρίσταται θαυμάζων ἐπὶ τοῖς γινόμενοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου τοῦ Ἀστῆου (Millin Gal. myth. 114, 444), ἐν ἄλλοις δὲ αἱ Ἑσπερίδες κηθρίζουσι ἢ ἄρχουσι (Gerhard ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. 2 καὶ 19), ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἡ μία κρατεῖ τύμπανον.

Ἐκ τούτων ἀρκούντως ἀποδεικνύεται στενὴ τις σχέσις, ἂν οὐχὶ ἀκριβῆς ἀπομνημῆσις, μεταξὺ τῶν Βοιωτῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Δικαιούμεθα δὲ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἀκριβέστεραι ἔρευναι θὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἀληθειαν ταύτην. Οὕτω οὐχὶ πρὸ πολλοῦ περιηλθόν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας δύο ἀλάβαστρα ἐκ Βοιωτίας (ἀρ. 2000 καὶ 2802) φέροντα γραφὴν Αἰθίοπος (Βουσιρίδος ἴσως) ἐν πλατείας ἀναξυρίσιν. Τέσσαρα ἄλλα πανόμοια τούτοις ἐξ Ἰταλίας δὲ προερχόμενα, ἣσαν ἡδὴ πρὸ πολλοῦ γνωστά (1). Ὅτι δὲ ὁ Heydemann περὶ τῶν τεσσάρων λέγει, ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἐξ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἅπαντα ἐξήλθον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ὅπερ βεβαίως ἦν βεβαιῶν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν εἰρημένων εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα ἡ τέχνη τῶν Βοιωτῶν σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Ἰταλῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιδρασις αὕτη ἄνευ εἰσχωγῆς βοιωτικῶν προϊόντων εἰς Ἰταλίαν ἦτο δύσκολον ἢ μῆλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῆ, ἔπειτα ὅτι τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διεδέθησαν ἐν ταῖς μετὰ τῆς Ἰταλίας συναλλαγῆσι οἱ Βοιωτοί. Καὶ τοῦτο οὐδόπως παράδοξον. Τὸ Ταναγραϊκὸν καὶ τὸ Θεσπικὸν πεδίον, καὶ περ εὐφρορα ὄντα, ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἐκτάσεώς των ὅμως οὐδόπως ἐξήρχον εἰς διατροφήν πῶλων ὅπως οὐδὲ σπουδαίον (2), ἂν μὴ πρὸς τὴν γεωργίαν εἰήσκουν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι παράδοξον, τὸ ὅτι βοιωτικὰ ἄγγεϊα, ἂν μὴ ἐξεδιώξαν, τοὐλάχιστον διεγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ ἀπτικά ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἰταλίας καὶ τοῖς παραλίαις τοῦ Εὐξείνου· διότι καὶ τὰς πηλίνας μορφὰς τῆς Ταναγράφος ἀπεμμοῦντο πολ-

(1) Τὸ ἄγγεον ἐμὲ καὶ τοῦτο σχῆμα κωδικοποιήσας ἀρετῆς, εἶδος ο. 36. Ἀπὸ τοῦ ἐστῶτος 2001. Ἡ ἕτερα παράστασις εἶναι πολὺ ἐπιβαρμένη διακρινόμεν ἰσὺν δὲ οὐ φανταίται καὶ ἀνὴρ κρατῶν βακτηρίαν.

(1) Ὅρα Heydemann ἐν Arch. Zeit. 1873 σελ. 37 ff.

(2) Ὁ Στράβων σελ. 410 λέγει, ὅτι εἰς τὴν ἰσχυρὴν τὴν Ταναγρα καὶ αἱ Θεσπικαὶ ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας.

λαγού του ελληνικού κόσμου, ἐν Βασπόρω, Κυρήνη, Μυρίνη κλπ. (πρβ. Poltier και Reinach. Bull. de Corr. hell. VII σελ. 92 και ἐξ.) Πρὸς τοῦτους εἶναι πιθανόν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ὁ πλοῦτος τῶν κοσμημάτων καὶ τὸ πολυποικίλον καὶ ζωγραφικὸν τῶν συνθέσεων ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων ἢ ἡ μεγαλύτερα ἀπλότης, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀκριβεία τῶν ἀπεικινῶν.

Ἵπολείπεται νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ταναγραϊκοῦ ἀγγείου, ἧτις δὲν εἶναι μὲν δυνα-

τὸν νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐν σκεφθῶμεν, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ τῶν Ἀθηναίων (1), ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιόζων τοῖς Βοιωτοῖς ρυθμὸς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναπτυχθῇ πρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὀρίσωμεν ὡς χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν πίν. 7^ο ἐκδομένου ἀγγείου τὸ τέλος τοῦ τεταρτοῦ ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΤΡΙΑ ΛΙΘΙΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Ὅρα πίν. 8).

Τὰ ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενα τρία λίθινα (1) ἀγαλμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς φῶς ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος γενομένη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῇ ἢ μάλλον ἀνακάθαρσις, τῆς ὁποίας σύντομον περιλήψην ἐδώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια, ὡς ἄπλου βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεκνύει, μαρτυροῦσι χρόνους τέχνης ἰκανῶς ἀρχαίας. Τὸ ἐν τούτων, τὸ μεσαῖον, εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον διατηρημένον (2). Τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ μεσαίου ἀπεικονισθέντα ἔχουσι πλειοτέρας κολωδῶσεις καὶ ἀποτριβὰς, τὰς ὁποίας εὐκόλως παρατηρεῖ τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν παριστᾷ μίαν μόνην ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον, ἐνῶ, ἵνα δοθῇ πλήρης καὶ ἀκριβὴς αὐτῶν ἰδέα, εἶδει νὰ ἀπεικονισθῶσι καὶ κατ' ἄλλας ὄψεις, καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶνε ἐπιμελὸς ἐξεργασμένα καὶ

ὅλα αὐτῶν τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τῶρα τοῦτο, ἡ δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν ἦτο νὰ παρᾶσχῶμεν ὅσον τάχιστα τοῖς φιλαρχαίοις ἰδέαν τινὰ αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα προσηγγεῖλαμεν πρὸ πολλοῦ τῆν μετ' ἀπεικονίσεως ἐκδοσίν των (2), ἤρξασθήμεν νὰ τὰ ἀπεικονίσωμεν ἔστω καὶ κατὰ μίαν αὐτῶν ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον (3).

Τὸ ἐν μέσῳ ἀπεικονιζόμενον σωτέρον καὶ μετῶν τῶν ἄλλων δύο ἀγαλματίων (ὑψ. 0,83) παριστᾷ μορφὴν γυναικείαν ἐν ποδῆρι γιγῶνι, στενωμένῳ πρὸς τὰ κάτω καὶ καταλήγοντι εἰς πτυχὰς σχιῶ-

(1) Τοῦτο σὺνθεμῶν γρηῃ ἀποδείξεως, ὡς ἦτον ὁ Ἀθηναῖος Πιόσις, ὁ ἐν Τανάγρα ἐργαζόμενος (πρβ. Revue arch. 27 σελ. 171 καὶ Collignon Catalogue pl. ἀρ. 787 καὶ 802) καὶ αἱ τὸ ὄντ' ἀρθ. 4 περιγραφέντος αὐτοῦ γυναικὸς πρόκεινται τεμνύματα ἐπιγραφῶν.

(2) Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ', τεύχ. I σελ. 42 ἀρθ. 20, 21.

(3) Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μετ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτέρων τεχνιτῶν τοῦ εἰδῶς τούτου, τῶν ἀδελφῶν Ρουμειδῶν, γνωστῶν τοῖς ἀρχαιολόγοις καὶ τοῖς καλλιτέχναις ἐκ τῶν φωτοτυπιῶν τῶν ἐν Ὀλομείᾳ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντων ἔργων καὶ ἡμῶς ἐκ τῆς ἀπεκρίσεως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσκον ἀπαληθῆσι εἰς τὸν ἀναγνώστην πολλὰ παρατηρήσεις. τὰς ὁποίας ἰδίᾳ τις ἐκ τῆς θέας τοῦ πρωτοτύπου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν διακρίσιν τοῦ πρωτύπου.

(1) Τὸ βάρβαρον καὶ τῶν τριῶν ἀγαλματίων εἶνε Πάριον.

(2) Ἀποσκορμμένη εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀρσένου, τῆς ἀριστερῆς ἄλλοτε οὐ ἀντίμαρ καὶ οἱ ἄραοὶ δάκτυλοι, προσεῖθ' ἐπὶ ἰκανὸν μέρος τοῦ πτυχῶ, ὅπερ διὰ τῆς χειρὸς ταύτης κρατεῖται. Πλὴν τούτων ἔχει καὶ μικρὰς τινὰς ἀποτριβὰς ὁ λίθος, μάλιστα δὲ περὶ τῶν μεσῶν.

ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

ΒΟΙΩΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ